

Sygn. akt V CSK 389/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J. P.

przeciwko M. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego Sądu
Gospodarczego w L.

z dnia 11 maja 2012 r., sygn. akt VI Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 (tysiąc
osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej można zasadnie mówić wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.).

Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Skarżący w istocie podjął próbę weryfikacji ustaleń faktycznych dokonanych przez sądy obu instancji, a zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Związanie to wyklucza w szczególności badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, jak również ponowną ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. Ponadto, zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, nie można w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego podejmować polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd drugiej instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12, z dnia 8 marca 2013, III CSK 190/12 i z dnia 6 sierpnia 2012 r., II CSK 108/12, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]